

РЕШЕНИЕ

№ 29

гр. София, 04.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова
Калин Куманов**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **9449** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.59-63 от ЗАНН във вр.с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс.

С Решение № 158998 от 24.07.2020 г., постановено по НАХД № 7443/2019 г., Софийският районен съд е потвърдил НП № 22-005631/21.03.2019 г., издадено от Директора на дирекция "Инспекция по труда" С., с което на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ет.5, ЕИК по Булстат:[ЕИК], в качеството на работодател, за извършено нарушение на чл.415, ал.1 от Кодекса на труда е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. на основание чл.416, ал.5 във вр.с чл.415, ал.1 от КТ за това, че не е изпълнило задължително предписание на контролен орган.

Недоволен от така постановеното решение е останало санкционираното юридическо лице, което с касационна жалба, подадена в срок чрез адв.Д., обжалва същото. В жалбата се навеждат оплаквания за неправилност на съдебния акт, като се твърди, че при реализиране административно-наказателната отговорност на [фирма] са допуснати съществени процесуални нарушения във връзка с връчването на документите и книгата, адресирани до дружеството. Касационният жалбоподател претендира отмяна на съдебния акт от настоящия съд и решаване на спора с отмяна на НП. В с.з. касаторът не изпраща предсатвител, но е подал писмено становище чрез адв.Д. поддържа жалбата. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба – дирекция "Инспекция по труда" С., в с.з чрез юк.С. взема становище за нейната неоснователност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ДИТ С. и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на СГП намира касационната жалба за неоснователна и предлага същата да бъде отхвърлена.

Административен съд-София град провери правилността и обосноваването на постановеното решение във връзка с направените от касатора оплаквания и намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения.

СРС е бил сезиран с жалба против НП № 22-005631/21.03.2019 г. на дирекция "Инспекция по труда"-С.. На 04.12.2018 г. е съставен и връчен протокол за извършена проверка на [фирма], в който протокол са констатирани редица нарушения на трудовото законодателство и дадени задължителни предписания за изпълнението им. С протокола е дадено задължително предписание под №2, съгласно което дружеството в качеството му на работодател следва да изплати в пълен размер трудовото възнаграждение на А. Т. Г. за м.август и м.септември 2018 г. Срокът за изпълнение на даденото предписание е изтекъл на 18.12.2018 г. На 18.01.2019 г. при приключване на проверката е установено, че дружеството не е изпълнило задължителното предписание, дадено при предходна такава. Нарушението е квалифицирано по чл.415 КТ. За горното е съставен АУАН № 22-005631/18.01.2019 г., в който са описани констатациите при проверките. Посочено е, че нарушението е извършено на 19.12.2018г..

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното наказателно постановление, с което при същото словесно описание и правна квалификация на нарушението, на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв.

С касираното решение Софийският районен съд е потвърдил НП. СРС е приел, че дружеството-жалбоподател е извършило вмененото му нарушение. От правна СРС е приел, че при съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, а санкцията е наложена в адекватен размер от 1500 лв.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.

Решението е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Районният съд е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав не споделя изцяло. При субсидиарното действие на НПК Съдът е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Касационната инстанция споделя всички изложени мотиви от районния съд, поради което и на основание чл.221, ал.1, изр.2 АПК същите не следва да се преповтарят.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административно наказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка се споделят изцяло

от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

В случая е безспорно доказано, че касаторът е нарушил разпоредбата на чл.415, ал.1 КТ, като не е изпълнил дадено на основание чл.404, ал.1, т.1 КТ, с протокол за извършена проверка с изх. № ПР1841319/ 04.12.2018 г. предписание за изплащане от страна на работодателя на уговореното трудово възнаграждение на служител в дружеството, като срокът на това предписание е изтекъл.

Изпълнението на задължителните предписания е обвързано със срок, а нарушението се счита осъществено от момента на изтичане на съответния срок. Към момента на извършване на последваща проверка не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, за които е бил определен срок за изпълнение до 18.12.2018 г. След тази дата, нарушението по чл. 415, ал.1 КТ се смята за извършено.

Задължителното предписание по чл.404, ал.1, т.1 КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на обжалване по реда на АПК – чл.405, изр.1 КТ. След влизане на предписанието в сила съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно-наказателната отговорност включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. В тази връзка всякакви доводи изложени в касационната жалба за незаконосъобразност не следва да се обсъждат в настоящото производство. Няма спор, че предписанието не е изпълнено съобразно установеното по делото. Несвоевременното изплащане на трудовите възнаграждения за положен труд е свързано с неблагоприятни последици за работника или за служителя. В случая не е установено предписанието да е било обжалвано и е влязло в сила.

Неоснователно е оплакването за нарушение на чл.40, ал.2 ЗАНН, доколкото видно от известията за доставка на документи, приложени по делото, и по-конкретно покана за съставяне на АУАН, дружеството е било редовно уведомявано чрез свой служител – Л., юрисконсулт. Документите, в т.ч. и поканата за съставяне на АУАН са връчени редовно съгласно разпоредбата на чл.84 ЗАНН във вр.с чл.180, ал.5 НПК, а именно на длъжностно лице, натоварено да приема книгата. Действително, от материалите по делото се установява, че юрисконсултът на дружеството не е бил изрично писмено упълномощен от управителя на дружеството да получава книга, адресирани до последното. В конкретният случай Л. е изпълнявала длъжността юрисконсулт в дружеството-жалбоподател, считано от 29.01.2019 г. Последната, макар и да не е била длъжна съгласно длъжностната си характеристика да приема книга, адресирана до [фирма], лично се е подписала като упълномощено лице от името на дружеството и е приела както поканата за съставяне на АУАН, така и издаденото НП, със задължение да ги предаде на законния представител на дружеството. Връчването на поканата е надлежно оформено по реда на чл.180, ал.7 НПК с посочване на имената на лицето, чрез което става връчването, ЕГН, както и длъжността му в процесното дружество. При това положение на основание чл.180, ал.6 НПК е възникнало задължение за юрисконсулта, чрез който е връчено съобщението, да предаде поканата на управителя на дружеството. С оглед изложеното Съдът счита, че е била спазена процедурата по връчване на покана за съставяне на АУАН на дружеството-жалбоподател, поради което и законосъобразно при невявяването на негов представител, АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя в хипотезата на чл.40, ал.2 ЗАНН. След съставянето на акта в отсъствие на представител на юридическото лице, същият му е надлежно връчен по

пощата.

При липса на касационни основания съдебното решение следва да бъде оставено в сила като валидно, допустимо и правилно.

С оглед изхода на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и в негова полза следва да се присъди поисканото от ответника юрисконсултско възнаграждение. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна (безвиновна), защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. Отговорността за разноски в съдебното производство по обжалване на НП е уредено в чл.63, ал.5 ЗАНН. Тази норма е изменена, като е създадена нова ал.3 (ДВ, бр.94 от 2019 г. - 29.11.2019 г.), сочеща, че в съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Разпоредбата на чл.63, ал.5 ЗАНН (ДВ, бр.94 от 2019 г. - 29.11.2019 г.) предвижда, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. В чл.37, ал.1 ЗПП е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

На ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, който сочи, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН е от 80 до 120 лв. В касационното производство пред АССГ е проведено едно съдебно заседание, в което е взела участие юк.С.. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, доколкото подобни дела със същите страни, на същото основание има заведени преди това много в АССГ, делото не предполага полагане на специални усилия от страна на процесуалния представител за запознаване със същото и за изразяване на становище по него. При това положение полагащото се възнаграждение на ДИТ-С. следва да бъде определено в размер на 80 лв. за касационното производство - този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ и чл.63, ал.3 и ал.5 от ЗАНН във вр.с чл.37 от ЗПП и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 158998 от 24.07.2020 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 7443/2019 г.

ОСЪЖДА " [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ет.5, ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на дирекция "Инспекция по труда" С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. (осемдесет лева).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.